

Za hranicou

Obzor, to je to jediné čo vidím,
za ním je to, čo už ja nikdy neskúsím.
Hranice, ktoré už nikdy neprekročím,
slobodu už dávno ja nevetrím.

Sloboda, to my sme stratili,
naši bojovníci nič žiaľ nezmenili.
A i keď štát proti mne iste tvrdo zakročí,
moju túžbu v srdci nikdy neumlčí.

Takto sa končili denníky bývalého prezidenta Edwina Kingstona. Pri písaní svojich posledných veršov sedel na útese hory Nard. Bolo to jeho obľúbené miesto. Videl odtiaľ na praktický celú novozaloženú Topedovskú republiku a hlavné mesto Frathe, jeho domovinu. Edwin si pamätal Frathe celkom inak. Naposledy keď sedel na tomto istom mieste, keď mal iba dvadsať rokov a o tom byť prezidentom ani nespíval, bolo Frathe prosperujúce a moderné mesto. Po presne tridsiatich rokoch, keď sa vrátil na útes, bolo mu ťažko. Frathe a jeho okolie bolo celé doničené a spráchnivené a bojové kozmické lode ho obliehali z každých strán.

Ako dopísal posledný verš denníka, započul prichádzať zvuky. Zvuky, typické pre terénne auto. Zvuky sa každou chvíľou približovali a silneli. Do dvoch minút zvuky zastali a Edwin Kingston vedel, že zdroj týchto zvukov je za jeho chrbtom. Nemusel sa otáčať, lebo presne vedel, čo to je. „Konečne ste si pre mňa došli, trvalo vám to celkom dlho,“ hovorí Edwin, postaví sa a pozrie sa dozadu. Za ním stálo terénne auto. Na dverách bola nálepka extrémistického hnutia Deyence. Z auta vystúpili dvaja roboti a vykročili za Edwinom. Jeden z robotov (mal na hlave niečo čo pripomínalo kapitánsku čiapku) začne na Edwina hovoriť robotickým hlasom: „Nachádzate sa na nedovolenom území, ihneď sa legitimujte!“ „To je zbytočnosť,“ odpovedá Edwin, „som ten, ktorého všade hľadáte. Som Edwin Kingston.“ Druhý z robotov okamžite namieril zbraň na Edwina, potom ako započul jeho meno. „Edwin Kingston, číslo 2030EK, ste obvinený zo šírenia názorov, ktoré sú protichodné s názormi Topedovskej republiky! Nastúpte do auta, budete odvedený na najbližšiu policajnú stanicu! Odporúčam neklásť odpor,“ povedal prvý robot. Edwin bol zmierený s osudom, ktorý ho čakal. Pri nástupe do auta mu druhý robot uštedril jeden kopanec, aby sa mu nastupovalo rýchlejšie.

Presne 12.12.2112 bol na najvyššom súde vo Frathe odsúdený Edwin Kingston za protištátne aktivity. Bola mu udelená druhá najvyššia trestná sadzba – doživotie. Pri nástupe do výkonu trestu mu väzenská stráž zobrala jeho denník a legendy hovoria, že ho ukryli na najstráženejšie miesto v celom Topede.

„V mene zákona, stojte!“ kričí robotický hlas v lese na hore Nard. Kričal za utekajúcim chlapcom menom Kurtis. „Ste na zakázanom území! Stojte!“ kričí robot za Kurtisom. Kurtis ale beží ďalej a nevšíma si robota bežiaceho za ním. I keď robot bol vyrobený z najmodernejších súčiastok, 15 – ročný Kurtis mu dokázal utiecť. Po desiatich minútach neustáleho behu po lesnej cestičke sa Kurtis konečne dostal do bezpečia, do Frathe. Mal šťastie. Vo Frathe sa konali slávnosti a tak sa Kurtis mohol stratiť v dave a neupútať pozornosť. Dav, ktorým sa Kurtis nechal strhnúť, smeroval do stredu mesta. Chlapec si už len v diaľke všimol, ako z lesa pri ulici, na ktorej bol, vybehol robot, ktorý ho naháňal. Obzeral sa po ňom ale nevedel ho nájsť. Kurtis si vydýchol, lebo vedel, že už je v bezpečí. Kurtis pokračoval s davom na námestie. Dav nešiel dlho, Frathe nebolo veľké mesto. Dav bol za dvadsať minút v strede mesta, teda na Revolučnom námestí.

V Topedovskej republike platili tvrdé zákony. Jedným z nich bol zákaz zhromažďovať sa. Porušenie tohto zákona sa trestalo tvrdým pobytom vo väzbe. Ale jestvovali výnimky, ktoré vydal sám štát, ktoré zhromažďovanie ľudu umožňovali. Bolo to však štátom prísne regulované a nikdy sa to nezaobišlo bez prítomnosti bezpečnostných zložiek. Jednou z takých výnimiek bol aj Revolučný deň, ktorý sa dnes odohrával, a to bol dôvod prečo všade vo Frathe boli ľudia.

Na Revolučnom námestí bolo snáď celé mesto. Čoby nie, keď účasť bola povinná. Ľudia stáli okolo veľkého pódia. Malo tvar kruhu a priemer vyše sto metrov. Kurtis tam stáť nechcel, ale odísť nemohol, zatkli by ho. Dav stál ticho na mieste ešte asi tridsať minút. Občania nemali dôvod na oslavy. Nikto na tom námestí tam nebol dobrovoľne.

Zrazu to začalo. Asi dvadsať robotov vystúpilo v slávnostných kostýmoch na obvod kruhového pódia a pokľaklo na pravé koleno. Každý z robotov vztýčil vlajku Topedovskej republiky, ktorú držali v pravej ruke a v ľavej ruke držali vlajku Deyence – jedinej politickej strany v Topede. Bol to ich tradičný slávnostný rituál. Následne roboti začali spievať hymnu Topeda. Tú museli spievať ale aj ľudia, inak by bolo zle. Po hymne sa na pódiu zobrazila holografická postava. Bola vysoká približne 150 metrov, aby na ňu každý na námestí dovidel a počul. Hologram patril prezidentovi Topedovskej republiky. Volal sa Etiks. Nikdy ho nebolo vidno na verejnosti. Vždy keď sa mal niekde ukázať, poslal za seba svojho zástupcu alebo sa nechal premietiť ako hologram. Medzi ľuďmi v Topede kolovali chýry o tom, kde sa Etiks skrýva. Bol si vedomý toho, že keby vyšiel na verejnosť, ľudia by mu prichystali neprijemné prekvapenie.

Po tom ako sa zobrazil Etiksov hologram, začal hovoriť: „Vážený roboti a ľudia Topedovskej republiky! Dnes, 12. decembra 2212, mi je čťou prednášať túto reč na počesť stého výročia Zvrhnutia diktátorského režimu človeka a nastolenie vlády robotov!“ Roboti začali jasať. Etiks pokračoval: „Presne pred sto rokmi sme sa vďaka nám, robotom, dokázali oddeliť od našich nepriateľov zo susednej Astrie! Presne pred sto rokmi, sme vďaka nám, robotom, odsúdili najväčšieho zločinca v dejinách Topeda, Edwina Kingstona – posledného ľudského prezidenta.“ Ostatní roboti začali opäť jasať, v sektore ľudí ostalo hrobové ticho. „Roboti a občania, oslavujte sto rokov vlády robotov! Iba počas našej vlády Topedo prosperuje ako nikdy predtým! Oslavujte úplnú izoláciu Topeda od okolitých štátov, ktorá nám zaručila pokrok. A ešte jeden oznam na záver. Roboti majú dnes pracovné voľno. Ľudia sa musia vrátiť do práce do dvoch hodín. Takže oslavujte túto storočnicu plnú blahobytu a prosperity! Nech žije Topedo! Nech žijú roboti!“ ukončil svoju reč Etiks a hologram

zmizol z pódia. „Že prosperita... Horšie to tu nikdy nebolo,“ pomyslel si Kurtis. Po tejto reči sa Kurtis vybral domov. Od Revolučného námestia nebýval ďaleko, ale kvôli obrovskej mase ľudí a robotov cesta trvala o čosi dlhšie.

Kurtis býval v tradičnom robotníckom paneláku, akých bola vo Frathe väčšina. Tieto paneláky sa však líšili od tých, ktoré ľudia poznali pred dvesto rokmi. Tieto nesiahali do výšky ale pod zem. Keď sa vlády v Topede ujali mimozemskí roboti z Deyence, dali zbúrať všetky výškové budovy a prestavali ich tak, že všetky poschodia mali pod zemou. Dôvod na to mali roboti prostý. Výškové budovy zavádzali vo výhľade z hory Nard, kde si svoje vily postavili roboti. Na Narde mohli bývať iba roboti, preto tam mali ľudia vstup prísne zakázaný.

Kurtis vošiel do jediného nadzemného podlažia paneláku, kde býval. Vošiel do výťahu a išiel až na dvanáste podzemné podlažie. Byty v takej hĺbke boli vždy najlacnejšie a Kurtis s jeho mamou si nemohli nič lepšieho dovoliť. Kvôli tomu, že Kurtisova mama bola na invalidnom dôchodku, nemusela ísť von na slávnosti a tak mohla doma čakať Kurtisa. Kurtis vošiel do bytu, prišiel k mame, ktorá ležala v posteli, otvorí ruksak a hovorí: „Tu máš tie bylinky, čo si chcela.“ „Ďakujem synček, ale už na Nard kvôli bylinkám nechod'. Od susedy zo šiesteho som počula, že Nard bude ešte viac zabezpečený,“ vraví Kurtisova mama. „Mami, tým sa netráp,“ odpovedá Kurtis, „obaja vieme, že tie bylinky potrebuješ na svoju nohu. A nikde inde tieto bylinky nerastú, iba na Narde a to veľmi dobre vieš. Neboj sa, vždy sa nájde spôsob ako sa na Nard dostať.“ „Viem, Kurtis, viem,“ odpovedá mama, „ale pochop ma. Nechcem aby ťa zatkli ako tvojho otca, ostala by som sama. Sľub mi, že si budeš dávať pozor!“ Kurtis prikývol.

Kurtis si na svojho otca veľmi nepamätal. Keď mal Kurtis päť rokov, jeho otec sa pokúsil o útek do susednej Astrie pre lepší život. Odtiaľ sa chcel pokúsiť dostať do Astrie aj zvyšok rodiny. Avšak čo opustil rodinu, ani Kurtis ani jeho mama už o ňom nikdy nepočuli. Nevedeli, či sa mu podarilo dostať cez hranice do Astrie. Kurtisova mama si však myslela, že ho na hraniciach chytila polícia a zatvorili ho do väzenia. Na rozdiel od toho si Kurtis myslel, že otec sa po nich jedného dňa vráti. Kvôli absencii otca v rodine a následnom vážnom zranení jeho mamy, musel Kurtis skoro dospieť a už od desiatich rokov pracoval ako poštár na vznášadle. Aj dnes mal službu. Ostal doma ešte hodinu a potom sa išiel hlásiť na poštovú centrálu.

Kurtis pracoval až do ôsmej hodiny večer, čiže robil deväť hodín. Po tom ako sa bol odhlásiť v poštovej centrále nešiel rovno domov. Išiel úplne opačným smerom. Vo Frathe o takomto čase akoby nebolo živej duše. Už o desiatej sa totiž vypínalo verejné osvetlenie a preto sa každý radšej pobral domov o hodinku alebo dve skôr. Kurtis kráčal rýchlym krokom takmer pol hodinu. Išiel by verejným vznášadlom, ale lístok si nemohol dovoliť.

Kurtis došiel k starému domu na konci jednej z okrajových ulíc vo Frathe. V tejto časti mesta boli posledné rodinné domy v celom Frathe, ale aj tie išla vláda postupne búrať a nahrádzať panelákmi. Kurtis zazvonil a čakal. Po chvíli mu otvoril jeden chlapík v zelenej kapucni a hovorí: „Konečne si tu, Kurtis. Už ťa očakávame.“ Kurtis vošiel do domu spolu s tajomným chlapíkom. Chlapík mu podal rovnaký zelený plášť aký mal on a spoločne zišli dlhými schodmi. Zišli do obrovskej tmavej miestnosti, v ktorej sa svietilo iba sviečkami. V strede miestnosti bol dlhý stôl, pri ktorom sedelo 97 ľudí. Dve zvyšné miesta patrili Kurtisovi a chlapíkovi, čo mu otvoril, volal sa Herbert. Na čele stola sedel muž, vodca tohto tajného spolku. Keď sa

Herbert si sadol na miesto hneď po pravej strane ich vodcu. Kurtis si sadol na úplný koniec stola. Keď už všetci sedeli, muž na čele stola povstal a prehovoril s pohárom vína v pravej ruke: „Priatelia! Presne pred sto rokmi v tento deň utrpelo ľudstvo porážku nevidaných rozmerov! Do dnes si neviem vysvetliť prečo sme sa nechali utlačiť od mimozemskej rasy robotov. Prečo sme sa nechali utlačiť a rozdeliť od našich bratov z Astrie? Sto rokov utláčania stačilo! Musíme robotom ukázať, kto sme my ľudia. Priatelia, príde revolúcia! Ukážeme robotom, že si vybrali zlú planétu. Roboti musia odtiaľto...“ Nedopovedal ani posledné slovo a v tom sa stalo, to čo nikto nečakal. Cez vchod do temnej miestnosti vtrhlo sto, možno stopäťdesiat ozbrojených robotov-policajtov. „Ruky hore,“ kričí jeden z policajtov, „ste zatknutí za páchanie protiprávných aktivít a zosnovanie zločineckej skupiny!“ Strhol sa boj. Všetci z Rádu slobody, tak sa pomenovala táto tajná organizácia, ktorej cieľom bolo zvrhnúť vládu robotov v Topede, sa snažili cez tajné uličky v podzemí dostať preč z úkrytu. Avšak väčšinu zatkli. Kurtisovi sa našťastie podarilo uniknúť.

Kurtis sa stiahol. Síce chodil do práce, ale po práci hneď bežal domov. Po týždni, keď si Kurtis myslel, že všetko sa už utriaslo, skúsil po práci ísť k Herbertovi domov. Aj keď nevedel, či Herberta náhodou nechytli, išiel skúsiť k nemu zazvoniť. Mal šťastie, Herbert mu išiel otvoriť.

„Je to zlé,“ hovorí Herbert, „veľmi zlé. Väčšinu členov Rádu uväznili. A o tých čo viem, že utiekli mi povedali, že nechcú mať s Rádcom slobody nič spoločné. Kurtis, už je to iba na nás dvoch. Musíme oslobodiť Topedovskú republiku!“ „Ale ako?“ pýta sa Kurtis. Herbert sa pousmeje a vraví: „Keby sa neudiala tá policajná razia, Vodca by vám všetkým povedal o jeho pláne. Mne ho stihol povedať.“ Kurtis sa neveriacky pozrel. Herbert pokračoval: „Kľúčom k slobode sú Denníky Edwina Kingstona. Legendy vravia, že pri zatýkaní posledného ľudského prezidenta si vláda nechala jeho pamäti ako trofej. Nikto však nevie, kde sú Kingstonove denníky. A my ho musíme nájsť. Čo viem takmer isto je to, že Denníky musia byť niekde na Narde, inak by nebol tak strážený. Otázkou je kde presne.“ Herbert a Kurtis sa dohodli, že ďalší deň pôjdu na Nard a nejakou náhodou sa pokúsia nájsť Denníky Edwarda Kingstona.

Nasledujúci deň išli na Nard. Hľadali tam niekoľko hodín, no bezvýsledne. A čo by nie, však hľadali ihlu v kope sena. Tú najmenšiu ihlu na svete v tej najväčšej kope sena na svete. Bola to nemožná úloha. Keď sa už začalo stmievať, Kurtis a Herbert sa dostali von z lesa, ale stále boli vysoko na Narde. Dostali sa na útes s tým najkrajším výhľadom na Frathe. „Fúha,“ hovorí Herbert a postaví sa na kraj útesu, „takto som Frathe ešte nevidel.“ „Ako môžeš byť tak kľudný?“ pýta sa Kurtis. „Sme tu celý deň a nič! Nič sme nenašli! Nikdy nebudeme slobodní, je to márne!“ hovorí nahnevaný Kurtis a kopne do obrovského kameňa. Normálne by taký kameň človeku zlomil nohu, ale Kurtisovi nie. Bol predsa poštar. Tí mali v tej dobe špeciálnu obuv, veľmi rýchlu aby mohli rýchlo roznášať poštu. Tá rýchlosť mu umožnila odkopnúť aj tak veľký balvan. Kopol to smerom na Herberta, ktorý sa balvanu len tak-tak vyhol. Herbert sa pozrel na miesto, kde bol predtým balvan a prekvapene hovorí: „Pozri Kurtis!“ Bola tam kniha. Kurtis a Herbert stáli totiž presne na tom istom mieste, kde pred sto rokmi zatkli Edwina Kingstona. Herbert vezme knihu a začne ju študovať: „Áno, je to ono! Našli sme to! Vyzerá to presne tak ako vravia legendy. Píše sa tu dokonca aj skoro to isté. Teda až na poslednú časť. O tej som nikdy nepočul.“ Na poslednej strane Denníkov stály verše:

Čo nám bolo drahé, to nám osud vzal,

Adam Msolly,

niekto už asi tento boj odpískal.
Nádej však i naďalej svitá,
nikdy sa z nás nestanú robotické zvieratá.

V jednote je sila,
ľudia spojte sa.
Boj za slobodu nikdy nevzdajte,
svoju myseľ nikomu nedajte.

Cestu k svojim bratom nájdite,
nepovedali by ste, že nejaká jestvuje.
A i keď potom pravdu nemáte,
spolu s ostatnými k bratom utečte.

Myslíte, že vám dávam úlohu nemožnú?
Neprajníci pravdu, žiaľ, nemajú.
Tunelom ujdete, všetkých so sebou zoberte.
tunel v podzemí na takom mieste nájdete,
kde ako strojca revolúcie byť chcete.

Ako je možné, že to vôbec našli? Bol Edwin Kingston tak múdry, že polícií vydal inú knihu a skutočnú nechal na tomto mieste? Takéto a ešte mnohé otázky si kládli Kurtis a Herbert. Na odpovede ale nebol čas. Jediné čo vedeli bolo, že tunel je pod Revolučným námestím. „Hej! V mene zákona stojte!“ ozval sa za nimi robotický hlas. „Asi vieš, čo teraz príde?“ hovorí Kurtis. „Bohužiaľ viem,“ odpovedá Herbert, „bežme!“

Kurtisovi sa s jeho topánkami utieklo jednoducho, za to Herbert mal menšie problémy. Nakoniec sa však obaja stretli na Revolučnom námestí bez toho, aby ich naháňali. „Ako chceš nájsť tunel na tak veľkom námestí?“ pýta sa Kurtis. „Ach jaj, Kurtis,“ odpovedá Herbert, „máš sa čo učiť. Žijeme predsa v roku 2212 a nejaký prístup k technike máme aj my, ľudia.“ Herbert z tašky vytiahol malý stroj. Položil ho na zem a zo stroja vyšiel hologram. Hologram predstavoval 3D vizualizáciu podzemia pod námestím. Herbert sa na to chvíľu pozeral a povedal: „Vchod je pod pódium.“ Mal pravdu. Pódium malo základňu postavenú z dreva, takže sa dosky dali normálne vykpnúť. Hlavne Kurtis s jeho topánkami s tým problém nemal. Pod pódium bol vstup do tunela. Herbert a Kurtis sa ho rozhodli preskúmať.

Adam Msolly,

Ďalší sled udalostí bol celkom rýchly. Tunel viedol až do susednej Astrie. Obyvatelia a authority Astrie nemohli uveriť, že z Topeda sa podarilo niekomu ujsť. Astria sa rozhodla pomôcť v evakuácii Topedovčanov. Do tunela poslala armádu, ale iba na zabezpečenie obrany, keby sa do tunela dostali roboti. To sa našťastie nestalo.

Všetci obyvatelia Topeda sa o evakuácii dozvedeli vďaka Kurtisovi a pošte. Každá rodina dostala presný deň a čas, kedy má ísť do tunela. Nemohli ísť všetci naraz, to by vzbudilo pozornosť. Roboti si úbytok obyvateľov všimli príliš neskoro, všetci stihli prejsť do Astrie.

Obyvatelia Topeda a Astrie žili spoločne na jednom území už naveky. Legendy hovoria, že nechutné správanie, ktoré roboti páchali na ľuďoch, začali páchať medzi sebou. Existujú teórie, že sa vrátili na svoju domovskú planétu, ale to sa nikdy nepotvrdilo, keďže na územie Topeda sa všetci báli vkročiť.